

at Benyttelsen af Retten i Kjøbenhavn og Byerne til at besørge den indenbys Post har forarsaget en ikke ringe Forstyrrelse for Postvæsenet. Lagtet der er en ikke ringe Forskjel paa Postvæsenets Kasser og det private Selskabs, er det nemlig en Erfaring, at der meget hyppig sker Forverlinger, saaledes at Breve, der skulde have været i det kongelige Postvæsenets Kasser, lægges i de private og omvendt. Men at der deraf opstaar betydelig Forvirring og Standsning i Postvæsenets Besørgelse, er klart; og der er desuden den Ubhagelighed, at naar et Brev, der skulde være lagt i de private Kasser, kommer til Postvæsenet, kan Postvæsenet ikke besørge det uden at lade være at tage Hensyn til den Porto, der er givet. Det forvolder altsaa den paagældende Modtager en ny Udgift, og Følgen deraf er, at de tidt vægter sig ved at tage imod det, og det samme Forhold indtræffer paa den anden Side og det med endnu værre Følger; thi naar et Brev, der er bestemt til den kongelige Postkasse, kommer i den private, vil det private Postvæsen heller ikke besørge det uden Godtgørelse, og da det er uvisst, hvorledes det skal faae den, er det meget hyppigt, at de Breve slet ikke blive besørgede, men blive liggende. Jeg ser derfor ingen anden Vej til at fikre Postvæsenet mod de ikke ubetydelige og ikke sjeldne Ulemper, som komme af denne Forverling af private og offentlige Kasser, end at forbyde Private at udhænge Kasser paa saadanne offentlige Steder, som egne sig til Udhængning af Postvæsenets Kasser.

Wiedens der i Postloven af 1871 var taget Bestemmelse om en vis Tid, inden hvilken Krav til Postvæsenet for Tab af Bærdifager, som have været i dets Bæрге, skulle være præskriberede, er der ingen saadant lignende Bestemmelse med Hensyn til de Fordringer, som kunne opstaa af Postvæsenets Besørgelse af Postanvisninger og Postopkrævningsbøls, og Følgen deraf er, at den almindelige Præskriptionstid er den gjældende ogsaa for saadanne Fordringer. Men denne er 20 Aar, og da det efter en lang Række af Aar vilde være meget vanskeligt at føre et Bevis for Skyld eller Ufskyld med Hensyn til saadanne bortblevne Midler, og da det vil være en Umulighed for Postvæsenet for at fikre sig selv og dets Bestillingsmænd lat gjemme alle de Rvitteringer og øvrige Dokumenter, som kunde være fornødne for i sin Tid at gjøre Rede for, hvorledes det er gaaet til med saadanne Bøls, har man anset det for nødvendigt at fatte en Præskriptionsfrist, hvilken man har troet at kunne anfætte til 6 Maaneder fra Indleveringsdagen.

Derneft har jeg den Ære at fremsætte Forslag til Lov om Statstelegrafvæsenets Eneret, Anbringelse og Beskyttelse m. m. af Statstelegrafvæsenets Ledninger samt om Telegrafambeds- og Bestillingsmænds Strafsansvar. Da Telegrafvæsenet i sin Tid blev indført her i Landet, var det jo en privat Sag. Det var Private og Kommuner, som tilveiebragte Telegrafledningerne, og det varede en Tid, inden Staten beskæftigede sig dermed. Det var egentlig først, da Telegrafnettet udbredte sig ud over Landets Grændser, at Staten tog disse større Foretagender i sin Haand, og siden den Tid har den bestandig udvidet sin Virksomhed. Der blev dengang givet visse Regler og Bestemmelser for Benyttelsen af Telegraferne m. m. De vare fælles for det Offentlige og for det Private, der arbejdede Haand i Haand. Det var først ved Loven af 28de Mai 1870, da Regjeringen bemyndigedes til at erhverve alle de private Telegrafanlæg, at Staten viste nogen større og mere indgribende Interesse for denne Sag. Det skete da ogsaa, at alle de bestaaende Telegrafanlæg bleve erhvervede med Undtagelse af en Linie mellem Dragør og Søbefæstningen. Siden den Tid have alle Telegrafanlæg været i Statens Eie, og som Følge deraf udkom der ogsaa Tid efter anden Bestemmelser, sigtende til de Forhold, som knyttede sig dertil, navnlig til Beskyttelse for Telegrafanlæg osv. Men naar man ser bort fra disse Bestemmelser, er der her i Landet ikke kommet nogen egentlig Organisationslov for det hele System, og det savnes i betydelig Grad. Saadanne Love ere tilstede alle andre Steder i Europa, hvor man har et ordnet Telegrafvæsen. Der savnes i flere Henseender Bestemmelser, som bør indføres. Saaledes maa det anses for fuldkommen rigtigt og ganske naturligt efter Forholdenes Bestaaenhet, at Staten erhverver Eneret paa Anlæg af Telegrafledninger og andre Ledninger, hvor Elektriciteten spiller Hovedrollen, og som ere grundede paa Elektricitetens Forplantning. Det er saameget mere nødvendigt nu, som den Anvendelse, der sker af Elektriciteten gennem Telefontaalg, er billig og griber vidt om sig og vist snart vil komme til at konkurrere paa en skadelig Maade med det bestaaende Telegrafvæsen. Men det maa jo erindres, at Telegrafinstitutionen træder op med en Vigtighed, som ikke er ringere end den, hvormed man maa se hen til f. Ex. Udviklingen af Postvæsenet og Jernbanerne, som nu ere blevne et almindeligt og uundværligt Meddelelsesmiddel.